

شاكر شه مشوون ... ع بدولر حمان ف رهادی

شاكر شه مشوون له پلى يه كه مى سهره تايى له ته نيستم داده نيشت، ئه و به كه له ش له هه موومان زړه ستوورتر بوو و كه سى نه ده و راى، شه ي به دار و به رد ده فرشت و به رده وام له گه تى خى شه وشى بوو، ئه وه نده هاروهاج بوو، هاوته مه نانى ئه وكاتى له كنى عارهبان ناسناوى شه مشوونيان له قه به خستبوو، شاكر كوئى قنتره تچيهك بوو و ئه وكات ئزانى ئمه پنج فلس بوو، ئه و هه موو ژست سته فلسى ده دراى، سته فلسه گه وړه كه كه لايه كى دروشمه پرشننگداره شوه ئه ست ره ييه كه كمارى عيراق و لايه كه ديكه و نهى گو ه گه نم و گو ه يه كى له سهر بوو. شاكر له ما هوه له سهر دهستان اگيرابوو، ماى له ناو قه سران بوو و ئزانه مام هه مزانى شوفرى تاكسى ده يه نا و كه ده واميش ته واو ده بوو ده يبرده وه.

شاكر قوتابيه كى زيره كيش بوو و زړه كه يفيشى به من ساز ده بوو و ئه وكاتيش وهك من شيعرى كوردى زړه له بهر بوو و له پشووى نوان دهرسه كان له من جيا نه ده بوه، له و سا ييه وه كه ده يكرده نزيكه ييست سالى خشت له مه و بهر كه من و عه بدول ه زاقى برام له ده ست مام ستا غه دداره كانى قوتابخانه ي بختان سهرى خمان هه گرت و چووينه قوتابخانه ي هه لگورد، من شاكر كم نه ديته وه و تا ناوه استى نه وه ته كان و لم بزر بوو، ئه واره يه كيان شاكرم له ته يراوه لاي ته جنيده كنه كه ديته وه كه له سهر عارهبانه يهك خه ريكي پا قلاوه خواردن بوو، ئه وكات من شه ش سا بوو خو ندى كلى جيشم ته واو كردبوو و بپاره و لاتوپات بووم و ژه ته ئه واره له كنىان ب ئه و كنىان تى وه رده سوو ام. خه ك به گشتى ئه وكات بپاره و نه دار بوون، به مام شاكر به كى پى پاره بوو. شاكر به خورتى پا قلاوه شى ده رخوا رددام. لم پرسى:

شه مشوون گيان ئه ستا چ كارهى؟

گوته: كارى چى؟ هيچ ئيش و كارم نيه.

خه ك ئه و سا نه به لشاو له كوردستان هه ده هاتن و سهره كنىان به ره و و اتانى ئه وروپا كى هات و نه هاتيان هه ده بژارد و تيان ده ته قاند، من وهك ئه ستام نه بووم و ئه وكات و ئه ستاش قهت مه راقم چوونه دهره وه نه بووه.

گوتمه شاكر:

ئه و خه كه وا وو له و اتان ده كه ن، خه ره جه نابت نا كنى؟ خه پاره شت

زږره شاكر. وهرامی دامه‌وه:

بـ كو؟

گوتم: مه به‌ستم خاریجه

شاكر شه‌مشوون سهرـكی بادا و وهـك بـی به گـلم تـبگات. گوتی گوـ
بگره برایـ خـم:

من له سهره‌تای راپهـین چوومه سوید و چەند مانگـك لهـوـ مامه‌وه،
كه‌چی نه‌حه‌وامه‌وه.. قسه‌كه‌یم به‌لاوه سهر بوو.

گوتم: باشه سه به‌ب؟

گوتی كاكه گیان، ئاوـهـحمانی برا، سهگ له قه‌سابخانه‌ی نه‌مری عومری
به خه‌ساره.

چما نازانی سیسرکه له ئاوده‌ست بهـنـرـته دهره‌وه، ده‌موده‌ست ژانه‌سهر
ده‌یگر؟

ده‌با له‌بارهی هه‌ند، چـیـكـكت بـ بگـمه‌وه. شاكر شه‌مشوون ده‌ستی
کرد به گـانه‌وه‌ی چـیـكه‌ی:

شاعیری فارس سایب ته‌ورـزی كه چوار سه‌ت ساـك له‌وه‌بهر له سهرده‌می
سه‌فه‌وییه‌كان ژیاوه و شا عه‌باسی دووهم ناسناوی میری شاعیرانی
دایـ، چـیـكـکی هه‌یه كه دهـ: نـره‌كهـرـك له گوندـك هه‌بوو،
خاوه‌نه‌كه‌ی و كه‌سوکاری و خه‌كی گونده‌كه زـریان ئه‌زیه‌ت ده‌دایه به‌ر،
له مه‌لا بانگدانـه‌وه خاوه‌ن ماـ به قامچیـان له‌سهر پشـتی بوو تا
دره‌نگانی شه‌و، ده‌یبرده سهر بیر و ده‌ولکی ئاوـی تـده‌خت و ئاو‌ی
نیوه‌ی گونده‌كه‌ی له بیر پـ اده‌كـشا، پاشان ده‌یبرده قه‌سهران،
ئینجا سهر جـخـین و مـخـین و پووشبارکردن و ته‌پاـه و مه‌پاـه و
ئیشوکارـکی یه‌كجار زـری پـ ده‌کرد و به‌رده‌وامیش وه‌ریده‌گه‌ایـ و
قامچییه‌كه‌ی له پشـتی نه‌ده‌كرده‌وه، ژـکیان كه‌ره‌كه بیرى كرده‌وه
واچاكه ته‌گبـیر له خـی بكا و له‌و ژیانه ناله‌بارهی خـی زگار
بكات، ئه‌وه‌بوو به‌یانیه‌کیان زـر زوو به‌ر له مه‌لا بانگدان
كورتانه‌كه‌ی فـدا و قه‌اسه‌كه‌شی پساند و له خانه‌كه‌ی هاته دهره‌وه و
گوتی واچاكه ـوو له گوندـكـی تر بكم، ژیاـنی من لـره نه‌ماوه. ئه‌وه
بوو هه‌هـته‌ك هه‌هـته‌ك ملی ـی گرته‌بهر و بـ ئـواره‌كه‌ی گه‌یشه
گوندـكـی تر كه به‌هارـکی خـش بوو و هه‌موو دونیا كه‌سك ده‌چـوه، له
خـشیان ههر زه‌وهـی بوو و بـ مناسه‌به لووشكه‌ی ده‌وه‌شاندن و
مشوهـی هه‌ناسه‌ی وای له كونه كه‌پووه‌كانی كرده‌بوو كه تـر هه‌مژینی
بای به‌هارـ نه‌ده‌بوو، له گونده‌كه كه‌وته باخچه‌یهـك تـروپـی خوارد و
تا خاوه‌ن باخچه‌كه گرتیه‌وه و به ناز و نیعمه‌ته‌وه حه‌واندیه‌وه،
هیچ كه‌س ئیشی پـ نه‌ده‌کرد، جاروبار قه‌اسه‌کیان ده‌كرده‌وه و
پیاسه‌یان پـ ده‌کرد، له خواردن و قه‌رسه‌قولـین به‌ولاوه، نه ئیش
نه‌كار قه‌ت هه‌چی نه‌بوو، ببوو دابه‌ستیه‌ك تا ده‌هات قه‌هـو ده‌بوو،

که ره ته ندروستییه کی یه کجار باشی هه بوو و بهرده وام له خشیان زه وهی بوو. ژگار وا به سهر چوو، ورده ورده خه ریک بوو لهو ژیان په ئاسووده یی و په ج و ئالیک و لووشکه وه شانندن و زه ینه ی به زار ده بوو، کهس نه بوو ئیش کی په بکات، ئیتر ژگار هات و ژگار یی، که ره ئالیک ورده ورده کهم ده به وه و ههستی کرد که له ووی دهر وونییه وه ناله بار و په شوه، خه وی هورده هورده کهم ده به وه و بهرده وام بیر لای خاوه نی په شووی و کباری و ژانی قامچی و گونده کهی جارانی و زدد و مه فته نی باب و با پیرانی بوو، ئه وه بوو به یاریدا که شو نه تازه کهی به ج به ب و به واته وه گونده کهی خ و به چته وه لای خاوه نی جارانی. سبه ینه یه که له گه مه لا بانگدان بهر له شیه شیه قه اسه ی پساند و به بن سیم و میمان ئاودیوی دهره وه بوو و هه کت هه کت به ره وه زدی خ و یشته وه. که ره له تووشی نه ره کهر کی وه که خ و بوو و لای پرسی:

هاا براله خه ریکی چیی؟ ئه وه بهم به یانییه به کو ده چی که ره گیان؟

که ره ی تر وه رامی دایه وه:
به خوا برا گیان من به یارم داوه لهم گونده هه م، چونکه بهرده وام ئیشی یه کجار قورسم په ده کهن و ئیهانهم ده کهن و زرم له ده دن و قامچیان له پشتم نا به ته وه و منیش ئه و سهرش و ئش و نازار و نامهردییه په قه بوو ناکر، به یه ده م و سهر هه ده گرم به گوند کی ترو نامبیننه وه، با بزائم چن ده به.
که ره ی په شیمان و گه او وه رامی دایه وه:

برایه خ م به قسه ی من ده کهی وه ره وه که من بکه و بگه وه گونده کهی خت، سو ده زانم په شیمان ده بییه وه، من ئه زموونم هه یه و لهو گونده ی من په نام به برد هیچ ههستم به که رایه تی نه ده کرد و ئه و خا ش به ئمه دهرینه ه ن ئمه گهر ههست به که رایه تی نه کهین چن ده ژین چاوه کهم؟

ئه و جا ئاو ه حمان گیان منیش لهو شاره بچه دهره وه ههست به که راتییه کهی خ م ناکه م و له وانه یه بمرم و هه لا هه لا بم.
هه ردوو کمان دامانه تر یقه ی په که نین.

شا کر شه مشوون سو ندی خوارد ده به پا قلاوه یه کی تریش بخ م.
ناچار پا قلاوه یه کی تری شیرین وه که قسه کا نیم خسته ده مم.
*چی کی که ره که له مان کی عه لی به در به ناوی عازف الغیوم به ج ر کی تر خراوه ته وو.